

София и Берковица, село Печеное около Крагуевацъ, Печенева при Лѣсковецъ на Българска Морава, Печенци — връхъ въ Кратовско ¹⁾. Любопитно е при това извѣстието на Константина Багрянородни за името *Батанъ*, както се е викалъ войводата на печенѣжкото племе «шопъ». Сѣщото печенѣжко име носи и селото Батановци, между Перникъ и Радомиръ. Печенѣжската кръвъ и типъ се засилили по тия мѣста и отъ куманетѣ, тѣхни съплеменници. Тѣ върлували въ полуострова 2 — 3 столѣтия, докато най-сетнѣ се слѣли съ славѣнското население, като оставили и тѣ слѣди отъ името си по цѣлата българска страна. Само въ Македония има 12 селища съ името Куманово или Куманичъ, или Куманичево. И софийската околия си има своята Куманова-чука, Куманица и др.

По-нататкъ, историята на велбуждската област дохожда въ досегъ съ името на императора *Романъ-Диогенъ IV* (1068 — 1072). Прѣзъ византийското робство Срѣдешко и Велбуждско съставлявали една голѣма административна провинция — *Provincia Triadice et Velevusdii*²⁾. Извѣстно врѣме Срѣдецъ е билъ и столица на покорената подъ Византия българска страна, сѣдалище на дуковетѣ и стратезитѣ. Кждѣ 1066—67 г. дукъ на България е билъ този Романъ-Диогенъ³⁾. Той принадлежалъ на знатенъ родъ и водѣлъ потеклото си

¹⁾ Срв. *Карановъ* въ Мсб. IV, 282.

²⁾ *Zachariæ*, *Jus Graeco-Romanum*, III, 560.

³⁾ Диогенъ билъ синъ на Константина Диогена отъ Кападокия, който въ 1024 г. билъ назначенъ управителъ на Срѣмско, а по-послѣ, кждѣ 1028—1030 г. билъ дукъ на солунската област. Като солунски управителъ направилъ сговоръ съ славѣнскитѣ войводи съ цѣль да сваля тогавашния византийски императоръ и да възкачи сина на послѣдния български царъ Ивана Владислава, *Фружина*, който слѣдъ падането на царството билъ назначенъ началникъ на придворната стража въ Цариградъ. Наклеветенъ за този заговоръ, Константинъ, който водѣлъ византийска царкиня, билъ само прѣмѣстенъ за стратегъ въ Мала-Азия, а послѣ, като продължавалъ въ старитѣ си замисли, билъ уловенъ, подстриженъ силомъ монахъ. Той свършилъ живота си съ доброволно хвърляне прѣзъ прозореца, за да го не сповети участта и на други тогавашни политически прѣстѣпници, именно ослѣпяването (Срв. *Н. Скабалановичъ*, Византийское государство и церковь въ IX вѣкѣ, Спб. 1884, стр. 20—22, 223, 229).